

КНИСТЕР ЛИЛИ ЧУДОТО И КОЛЕДНАТА МАГИЯ

Част 5 от „Лили Чудото“

Превод от немски: Марина Михова, 2005

chitanka.info

Това е Лили, главната героиня на нашата история. Тя е горе-долу на твоята възраст и на пръв поглед изглежда като всяко обикновено дете. Такава си е тя... обаче не съвсем! Защото Лили притежава нещо, което изобщо не може да се нарече обикновено: книга със свръхстранни чудодейни думички!

Просто една сутрин Лили я откри до своето легло. Как се е озовала там? Нямам никаква представа. Лили обаче знае, че модерната вещица Зурулунда Кноркс може би нарочно е оставила книгата точно в нейната стая. Тя знае още, че в книгата има истински вълшебства и магически трикове, дори някои от тях вече е изпробвала.

Обаче внимавай:

По-добре не се опитвай да ги правиш! Ако прочетеш една-едничка дума грешно, четката ти за зъби ще се превърне във вещерска метла, учителката ти — в зла измамница, сладоледът на клечка — в кисела краставичка. От съображения за сигурност Лили не разказа на никого за своята книга с чудеса. Може да се каже, че тя вече е една истинска тайна магьосница. Успя да опази тайната за книгата дори от своя малък брат Леон. А това си е сериозно постижение, защото Леон е

много любознателен и понякога може направо да те изнерви. Въпреки това Лили много си го обича.

Така... Сега вече знаеш необходимото, за да се включиш в събитията.

ПЪРВА ГЛАВА

След вечеря малкият Леон седеше на пода в стаята си и рецитираше нещо на висок глас. Той учеше наизуст едно коледно стихотворение. След две седмици трябваше да го декламира на коледното тържество в детската градина. Но как да се концентрира? Струваше му се, че до Коледа остава още тооолкова много време!

Както всички деца, така и Леон нямаше търпение да получи подаръците си. Все пак имаше достатъчно време, за да се упражнява. Обаче само в случай, че сестра му го оставеше на спокойствие

*„Идвам от гъста гора
и трябва да ви кажа...“*

— Много силно заваля! — извика Лили от стаята си и го прекъсна. Само щуротии ѝ се въртяха в главата, но на Леон сега не му беше до смях. Той се опита да продължи да рецитира: „И на всички върхове на борчета...“

— Стоят златни еленчета! — изкрещя Лили.

— Но в стихотворението не става дума за еленчета! — запротестира Леон.

— Добре, тогава зайчета или северни елени. Точно така — златни северни елени. Те стоят там.

Лили погледна през вратата на стаята на Леон и се засмя.

— На върховете на борчетата? — попита Леон.

— Да, разбира се.

— Не го вярвам. Това е невъзможно — Леон обаче не беше много сигурен в думите си.

— Добре, братче. Имаш право — каза Лили и се усмихна. — Просто исках да те преметна. В училище винаги правим така.

— Премятате се?

— Не. Шегуваме се със стихотворенията.

— Какво? — попита Леон и погледна Лили учудено.

Всичко, свързано с училище много го интересуваше. Много му се искаше и той да е вече ученик. Трябваше обаче да потърпи още малко.

— Какво още правите в училище? — продължи да разпитва Леон.

— Ами, променяме стихотворенията. Ние го наричаме игра на думи. Дори понякога нашата учителка ни помага и винаги много се забавлява.

— И какво става тогава със стихотворенията?

— Нещо много по-различно. Но важното е да е смешно — обясни Лили.

— Кажй нещо смешно — подкани Леон по-голямата си сестра.

— Това не е толкова просто. Най-смешно става, когато целият клас участва. Взимаме стихотворение, което всички знаят. И тогава...

— ... го променят!

— Точно така! — каза Лили. — Например стихотворението за приближаващата Коледа...

— Знам го! — извика Леон въодушевено и веднага започна да го рецитира.

*„Коледа, Коледа приближава
Една свещичка заблестява.
Втора, трета и четвърта палим
раждането на Христос да възхвалим.“*

— Да, а знаеш ли как го променихме ние в училище? — попита Лили.

— И на мен ще ми е интересно да го чуя — Лили и Леон изобщо не бяха забелязали, че майка им беше влязла в стаята.

— Нека да чуем вашето стихотворение — подкани тя Лили.

— Добре. Внимавайте! — каза тя.

*„Коледа, Коледа приближава,
в училище огън запламтява.“*

*На мига то бързо загорява
и учителите подлудява.
В два полицаи пристигат
и улики не намират.
В три то още по-силно гори
и някой крещи: Остави!
В четири него вече го няма
и пада веселба голяма.
Ако на Коледа все още гори,
то пожарната продължава да спи.“*

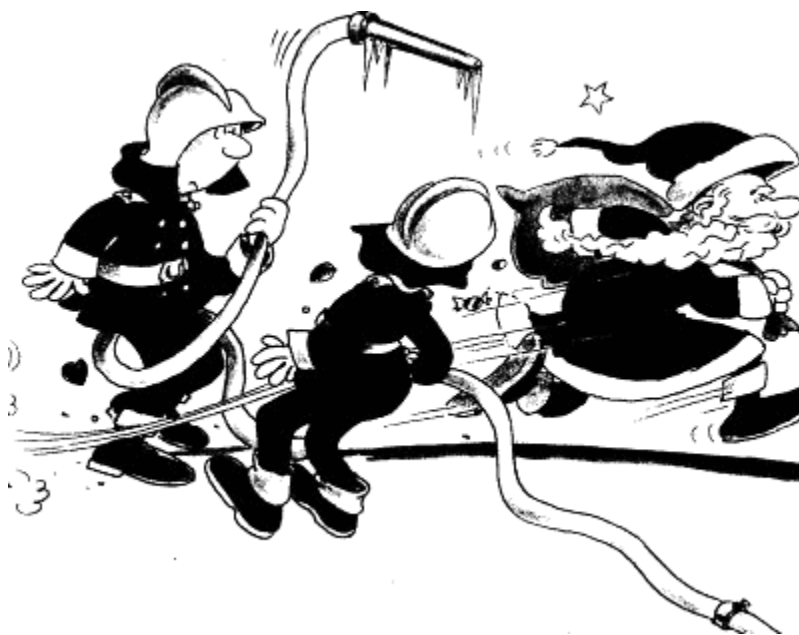
— Супер! — извика Леон. После изведнъж замисли и каза:

— Жалко е обаче, че училището гори.

Лили направи гримаса и му отговори:

— Почакай и ти да тръгнеш на училище.

— Лили, — намеси се мама. — Трябва да признаеш, че училището може да бъде и забавно. Ние също съчинявахме стихотворения. Едно от тях звучи подобно на вашето. Да видим, дали ще мога да си го спомня.

„Коледа, Коледа приближава

*и кметството изпепелява.
В маркуча замръзва водата,
каква ще е на сградата съдбата?
— Откъде да намерим вода? —
крещи пожарникар сега.
Огъня в небето се издига
Дядо Коледа пристига.
Какво ли толкоз е събрал
в големия, червен чувал?
Да не мисли, че с бонбони
Пламъците ще прогони?*

*Коледа, Коледа приближава
И кметството изпепелява.
Чувал след чувал добрият старец влечи.
Какво ли отвътре ще изскочи?
Нима не знае, че единствено водата
ще обърне хода на нещата?*

*Коледа, Коледа приближава
и кметството изпепелява.
Чувалите около къщата са вече
и огънят избяга надалече.
Из въздуха се носи аромата
на меденки любими на децата.
Те на Коледа ядат се,
но във печката пакат се!“*

Лили и Леон слушаха през цялото време с интерес.
— Много хубаво стихотворение — каза Леон. — И много дълго.
— И вие сте го измислили съвсем сами? — искаше да знае Лили.
— Е, нашата учителка ни помогна малко — призна си мама.
— Сигурно ви е отнело много време — Лили знаеше, колко е трудно да се напише стихотворение.

Мама се усмихна и каза:

— Да, така е, но ние разполагахме с повече време.

— Как така? — попита Леон.

— Хубав въпрос — отвърна мама замислено. — По наше време всичко беше по-различно. В училище, вкъщи... а също и на Коледа.

— Не сте ли получавали подаръци? — попита Леон.

— Разбира се, че получавахме подаръци, но преди всичко беше някак си по-тайнствено, по-вълшебно.

Лили се облегна на ръката на майка си и каза:

— Жалко, че днес не е така.

— Да, наистина е жалко. В днешно време ежедневието ни е толкова забързано, че не ни остава много време наистина да се потопим във вълшебството на Коледата.

— Какво трябва да направя, за да стане Коледа вълшебна? — попита Леон. — Може би трябва да отида при Дядо Коледа и да му кажа: „Ей ти, превърни ме в зайче или тигър“. Дейвид Копърфийлд би могъл да направи това.

— Не, не — засмя се мама. — Така не става. Коледната магия е нещо съвсем друго. Тя не може да се види. Тя може да се почувства. А за това човек се нуждае от време.

После добави:

— Обаче кой ли днес има време? Хайде, деца, време е да си лягате. Утре също е ден.

— Но на мен ми е толкова приятно тук — каза Леон и се сгуши в скута на майка си.

— Да, разкажи ни за преди — помоли я Лили. — Най-вече за вълшебството.

— Добре, само още една история. Най-много се радвахме, когато няколко дни преди Коледа дойдеше време да правим меденките. Майка ни приготвяше тестото и ние децата го изрязвахме в различни форми и го подреждахме в тавата. Поставяхме я в печката и след това трябваше да чакаме. Седяхме около печката и слушахме как вътре нещо пука и пращи.

— Това е от дървата — обясняваше по-големият ми брат Паул.

— Не, това е Дядо Коледа — казваше майка ми. — Той иска да мине през комина и да опита меденките ни.

Паул не ѝ вярваше. За да докаже, че е прав, той се опитваше да отвори вратата на печката. Тя обаче беше толкова нажежена, че никой не можеше да я докосне.

— Вратичката заяжда и не може да се отвори — негодуваше Паул.

А майка ни отговаряше:

— Дядо Коледа не ти позволява да я отвориш, защото не желае да го видиш.

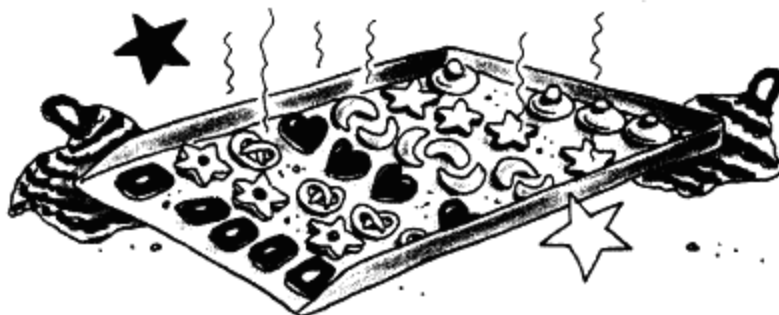
— Дядо Коледа наистина ли беше в печката? — запита Леон.

— Не знам. Но едно е сигурно — винаги когато вадехме тавата от печката, липсваха седем меденки. Поне така казваше майка ни.

— Така ли беше наистина? — попита Лили.

— Не знам — призна си мама. — Ние, децата, никога не бяхме броили меденките.

— Трябва да го изпробваме — предложи Леон. — Хайде утре да правим меденки. Така ще видим дали Дядо Коледа ще вземе няколко от печката.

— Страхувам се, че няма да се получи — каза мама. — Нашата модерна електрическа фурна не е свързана с камината. Дядо Коледа няма как да влезе в печката.

— Жалко — Леон беше разочарован и когато мама се изправи, той се вкопчи в нея.

— Сега обаче трябва да си лягаш — каза тя и го занесе в банята. — Иначе Дядо Коледа ще се разсърди.

Лили също отиде да си измие зъбите и си легна. Мама я целуна за лека нощ.

— Много е лошо, че нашата печка не може да пращи и пука. Би било страхотно. По-рано всичко е било по-хубаво.

— И аз си мисля същото понякога. А сега заспивай, моя приказна принцесо — каза мама и изгаси лампата.

Лили хубаво се зави с одеялото си и си представи какво е било преди. После се замисли дали не може да си набави коледно вълшебство с помощта на магическата книга.

Мина доста време, преди тя да заспи.

ВТОРА ГЛАВА

През нощта на Лили ѝ хрумнаха доста добри идеи за коледни вълшебства. За съжаление обаче, тя не можа да ги осъществи още на другата сутрин, защото трябваше да ходи на училище. Когато си поговори за Коледа със съучениците си, повечето от тях нищо не разбраха. Само Мона, най-добрата приятелка на Лили, се съгласи с нея. Тя също смяташе, че е жалко по Коледа повечето деца да се интересуват повече от компютри и видеоигри, а не от Дядо Коледа или раждането на Христос.

В междучасието двете момичета говориха с госпожа Грах, тяхната учителка.

— Може би трябва да украсим коледно класната стая — предложи тя.

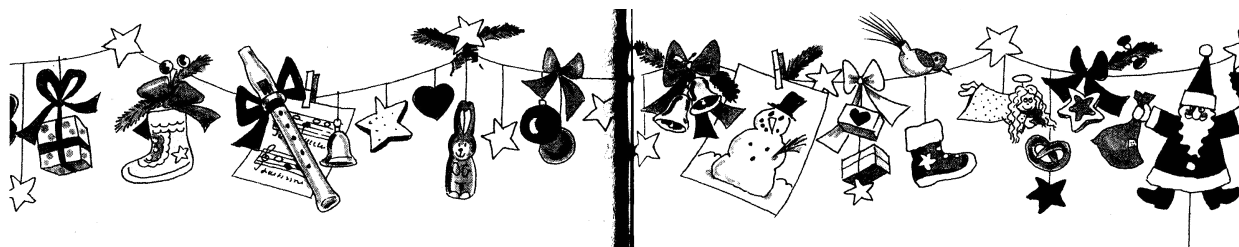
— Да, утре всеки можа да донесе по нещо — каза въодушевено Мона. — Така ще има много неща и ще решим къде да ги подредим. Всеки ще представи нещо свързано с Коледа: някоя песен, картина или книга. След това ще ядем меденки и ще пеем коледни песнички. Аз мога да донеса и моята флейта.

Госпожа Грах се усмихна и прекъсна Мона:

— Не знам дали ще имаме толкова много време. Нали трябва и да учим?

— Мама каза, че преди са имали много повече време в училище и въпреки това са учили достатъчно — отговори Лили.

Учителката я погледна и каза:

— Майка ти сигурно има право. Но за съжаление сега нещата не са толкова прости както едно време. Мисля обаче, че трябва да поговорим за това с децата от класа.

Така и стана. В часа Лили и Мона разказаха на останалите какво са намислили. Изведнъж всички поискаха да участват. Решиха отсега нататък всеки ден да има по нещо свързано с Коледа. Например — да четат по някое стихотворение, да пеят песничка или да разказват истории. Мона можеше да донесе дори и флейтата си. Това щеше да бъде страхотно.

Този ден Лили се прибра от училище наистина щастлива.

— Мисля, че коледното вълшебство те е обхванало — каза мама. Лили забеляза, че майка ѝ се гордее с нея.

Следобед Лили, Леон и мама излязоха из града. По улиците хиляди хора си проправяха път. Много от тях носеха тежки чанти и пакети. От повечето магазини се чуваха коледни песни, дори и от магазина за обувки, в който те влязоха.

— Не мога да издържам повече на този шум — оплака се мама. — Когато дойде Коледа, никой няма да иска вече да пее коледни песни.

— И как да пея, когато по цял ден трябва да слушам тези тъпи песни? — възмути се продавачката на обувки.

— А защо просто не спрете музиката? — попита мама.

— Тук не се разпореждам аз.

— А защо не говорите с шефа си? — предложи Лили.

— Какво ще правите? Обувки ли ще купувате или ще дискутирате с мен? — продавачката изглеждаше доста ядосана. — Не виждате ли какво става тук? Вие не сте единствените клиенти. Другите също искат да бъдат обслужени. Нали скоро е Коледа?

— Имам чувството, че за Вас Коледа няма да настъпи скоро — каза мама.

Тя хвана Леон за ръка и излязоха навън.

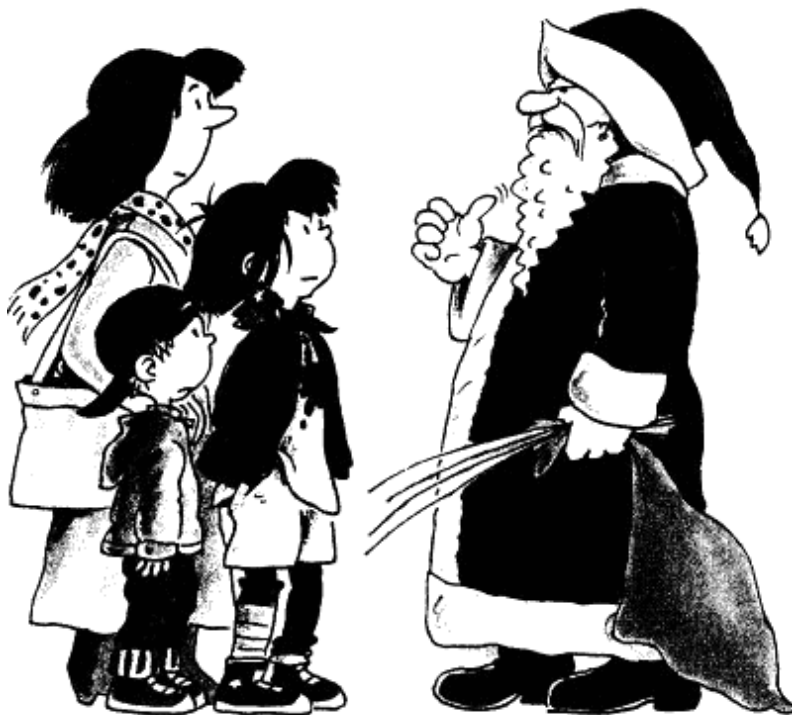
В следващия магазин за обувки имаха повече късмет. Продавачката беше по-любезна и майката на Лили и Леон им купи ботуши. После отидоха в големия търговски център. На входната врата стоеше Дядо Коледа.

— Играчките са на третия етаж — каза той, без да ги поздрави.

— А има ли коли с дистанционно управление? — поиска да знае Леон, но Дядо Коледа не му отговори. Той продължи да гледа към улицата.

— Имате ли коли с дистанционно управление? — повтори Леон въпроса си.

— Играчките са на третия етаж. Нали вече ви казах.

— Ела — каза мама. — Мисля, че Дядо Коледа е прекалено зает.

Вътре те едва се придвижиха между щандовете. И тук беше пълно с хора. Някои много бързаха и се блъскаха. Ако човек не внимаваше, можеше да бъде премазан. Мама пожела да отиде на четвъртия етаж, където са домакинските уреди, а Леон, разбира се, поиска да се качи на третия етаж при колите с дистанционно управление. Когато обаче стигнаха до етажа с играчките, той вече беше забравил за тях. Малкият започна да се оглежда с ококорени очи. Мама трябваше да внимава да не го изгуби в тълпата. Когато Леон взе в ръка един малък робот, за да го разгледа, една продавачка веднага се приближи.

— Моля те, не пипай нищо! Не можеш ли да четеш? — скара му се тя.

— Все още не, но скоро ще се науча.

Продавачката се сепна и каза надутото:

— Може да гледаш, но не и да пипаш! Освен ако майка ти не ти купи играчката.

— Имате ли коли с дистанционно управление? — попита Леон.

— Трябва да са някъде тук. Но помни, че не може да пипаш нищо!

Тя изведнъж изчезна.

— Тъпа крава — измърмори Леон.

Мама направи едно предложение:

— Знаете ли какво? Вече нямам никакво желание да пазарувам. Ще изтичам набързо до щанда с домашните потреби, за да купя кутията за сирене за баба ви и после се прибираме в къщи. Съгласни ли сте?

— Добре — каза Лили. — Ние ще чакаме тук.

След двадесет минути мама се върна. Лили и Леон бяха щастливи, че си тръгват от търговския център.

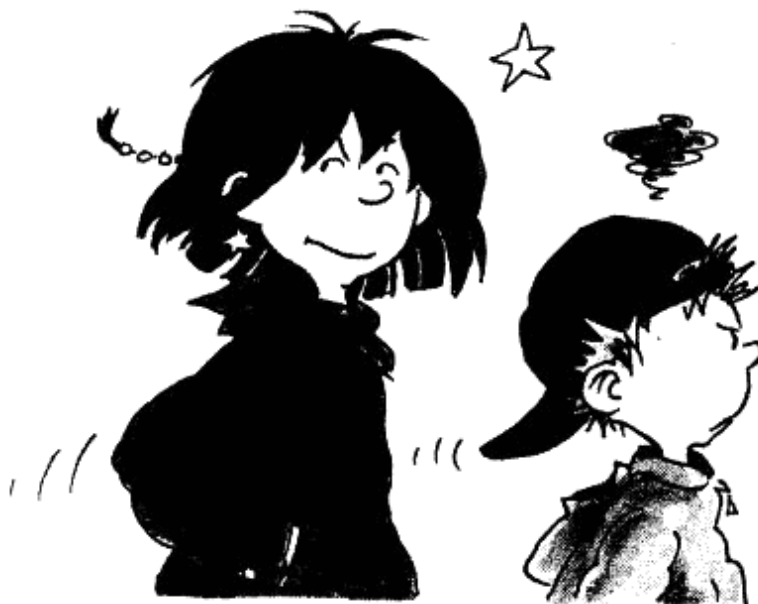
— Хората непрекъснато ни блъскаха — оплака се Леон.

Лили започна да разказва:

— Аз си харесах топчета за тенис на маса и исках да ги платя, но мъжът на касата непрекъснато позволяваше на възрастните да ме пререждат. „Децата разполагат с време.“, каза той. Какъв глупак! Оставих топчетата на касата, но ми се щеше направо да си ги бях пъхнала в джоба.

— Хайде, да си тръгваме — каза мама.

По пътя Лили се замисли за някаква коледна магия за търговския център. За да се почувства там коледното настроение, тя ще трябва доста да се постарее. Да се надяваме, че магическата книга ще помогне! Колко жалко, че не може да говори за това с мама и Леон. Но Лили е тайна магьосница и иска да си остане такава. Вкъщи Лили веднага отиде в стаята си и извади магическата книга от скривалището ѝ изпод леглото. Започна да я прелиства, но за жалост думата „коледна магия“ липсваше. Тя не успя да намери и думата „търговски център“. Лили се замисли. Тогава се сети за магазина за обувки с нелюбезната продавачка. И там някоя магия не би била излишна, сметна тя. Така че започна да търси думата „обувки“.

И наистина намери един дълъг, дълъг списък. Никога не ѝ беше хрумвало, че толкова много магии могат да бъдат свързани с думата „обувки“. В началото имаше една, която изглеждаше много трудна:

„Магия с обувки, която помага на момиче, което иска да се омъжи, да си намери добър съпруг. Момичето доброволно събува обувките си и в петък хвърля лявата от тях четири пъти над ябълково дърво, което расте някъде в полето. След това обува лявата си обувка на десния крак, а дясната на левия и чака със затворени очи, докато не чуе кучешки лай. Ако младоженецът, който пръв се появи от тази посока, също е разменил обувките на краката си, той има право да се ожени за момичето. (Внимание: Ако младоженецът е от Фрайбург, в никакъв случай сватбата не бива да се празнува в петък!)“

Това наистина звучеше много смешно, но Лили не разбра нищо от тази магия.

„Ако младоженецът, който пръв...“

— Ще я прочета още веднъж по-късно — реши тя и прегледа останалите магии, като например:

„Ако сложиш стари обувки в лехата с краставиците, те ще растат по-добре.“

Или:

„Ако искате да не ви нападат вампири, комари или пиявици, трябва да намажете обувките си с чесън.“

Мина много време, преди Лили да успее да намери подходящата магия. За щастие, тя не беше толкова трудна. Тя си записа някои неща и отново скри книгата. Искаше ѝ се веднага да я изпробва, но това нямаше да доведе до никакъв резултат. Вече беше късно и всички магазини бяха затворени. Освен това Леон я повика за вечеря.

Когато Лили отиде в кухнята, видя, че мама говори с някого по телефона. Минавайки покрай нея, тя чу няколко изречения: — ... чудесно е, че проявявате разбиране. Нали скоро е Коледа и ние трябва...

„Точно така!“, помисли си Лили. „Скоро е Коледа и това трябва да се забележи!“

— Представете си — каза мама, когато след малко дойде в кухнята. — Обадох се в търговския център и казах на управителката за нелюбезния Дядо Коледа. Тя се съгласи с мен, че на вратата трябва да стои човек, който с удоволствие ще се прави на Дядо Коледа.

— Ще уволнят ли предишния Дядо Коледа? — запитва Лили.

— Не — отговори мама. — И аз попитах това, но жената ми обеща да му намери друга работа, най-вероятно ще го пратят в склада. Тя наистина беше много любезна. Не го очаквах.

— Но ти също си била мила с нея — каза Леон.

— Разбира се — отвърна мама и го погали по главата. — Нали скоро е Коледа?

След вечеря Лили научи наизуст магическото заклинание за магазина за обувки. Нямахте търпение да е вече утре следобед.

— Това ще е магия, която ще подлуди всички — тихичко каза тя.

ТРЕТА ГЛАВА

На следващия ден в училище, Лили през цялото време си мислеше за магията с обувките. С нетърпение очакваше да стане следобед, но когато се прибра в къщи, трябваше най-напред да си напише домашните. А и Леон беше там. Той като че ли се досещаше, какво е намислила Лили. Непрекъснато влизаше в стаята ѝ и я ядосваше. Когато разбра, че тя ще ходи в града, поиска да отиде с нея. За щастие, мама не му разреши и Лили излезе сама.

Тя тръгна право към магазина за обувки, но не влезе веднага, а реши първо да погледне през стъклото. Сигурно щеше да може да намери нелюбезната продавачка. Лампичките на витрината обаче я заслепиха и се наложи тя едва ли не да допре носа си до стъклото, за да може да види нещо.

Тогава някой зад гърба ѝ заговори:

— Какво толкова интересно има вътре?

— Само обувки — отговори Лили без дори да се обърне. По гласа обаче позна, че мъжът е доста възрастен.

— На продавачките няма да им хареса, че си им изцапала стъклото.

— Изобщо не ми пука за тях.

— Хо, хо. Това не звучи никак мило.

— И продавачките не са любезни — каза Лили ядосано.

— Жалко е, че по това време всички са в толкова лошо настроение — каза мъжа зад нея. — Ако хората бяха по-мили, щяха повече да се радват на Коледните празници.

Едва сега Лили вдигна глава. За какво говореше този мъж?

Тя се обърна. О, каква изненада! Пред нея стоеше един от мъжете, облечени като Дядо Коледа.

— Вие в този магазин ли работите? — попита тя.

— Какво искаш да кажеш? — не я разбра мъжът.

— Вие трябва да привличате хората в магазина за обувки... или пък сте от търговския център?

— Не, сигурно ме бъркаш с някой.

Тогава Лили го огледа по-внимателно. Всъщност изглежда мил, помисли си тя. После му каза:

— Съгласна съм с това, което казахте за Коледа.

— Така ли? — усмихна се мъжът.

— Да, аз съм тук, за да се погрижа вътре да се създаде коледно настроение.

Мъжът погледна Лили учудено и попита:

— Точно тук? Това няма да е лесно.

Лили кимна.

— Така е, но аз съм си направила план.

— Наистина ли?

— Да, заради коледното вълшебство. За съжаление не мога да Ви кажа нищо повече.

— Заради коледното вълшебство — каза замислено мъжът. — Да, и на мен ми липсва. Ако ти обаче се погрижиш за него, няма да се отчайвам.

— Нашият клас ще се погрижи за това — отвърна Лили.

Тя беше радостна, че мъжът не беше продължил да я разпитва, когато без да иска, му беше споменала за плана си. Изведнъж ѝ хрумна една идея:

— Като Ви гледам така, може би ще можете... Не зная дали ще имате желание за това?

— Кажи за какво става въпрос!

— Другите деца от нашия клас сигурно също ще одобрят идеята. Не бихте ли могъл да ги изненадате — така както сте с костюма си, разбира се... И трябва да стане по време на часовете.

— Ще видя какво може да се направи. Но не беше ли намислила нещо за този магазин? Любопитен съм как ще направиш коледната магия.

— Да, но... — каза Лили и отново се обърна към витрината. — Не знам дали ще се получи, ако Вие сте наблизко, защото все пак сте коледен специалист.

Лили се замисли за момент. Няма да е много добре, ако този чужд човек я наблюдава, докато тя прави магията си. Така няма да е вече тайна магьосница и скоро всички ще знаят за това. Не, ще трябва да отложи магията с обувките. Това е сигурно! Ще каже на мъжа, че спешно трябва да се прибере в къщи.

— Това с коледната магия няма да стане сега. Току-що ми хрумна, че...

Но какво беше станало? Мъжът с костюма сякаш беше потънал вдън земя. Лили се огледа навсякъде, но Дядо Коледа го нямаше никъде.

Много странно, помисли си Лили. Все пак това беше добре, защото сега щеше да направи магията с обувките.

Тя влезе в магазина.

Вътре отново се чуваха коледни песни, а продавачките обикаляха насам-натам, за да обслужваш клиентите. Всичко беше точно както вчера.

Изведнъж Лили откри в един ъгъл на магазина продавачката, която вчера се беше държала толкова нелюбезно. Не беше чудно, че Лили не беше успяла да я забележи през прозореца на витрината. Тя беше скрита зад планина от кутии и сортираше обувките. Винаги когато планината намалееше малко, една от колежаите ѝ идваше и ѝ носеше други обувки, които тя трябваше да прибере в кутиите им. Лили

започна да съжалява продавачката. Как може тя да се почувства коледно, когато е задължена да върши една толкова скучна работа?

Лили отиде при нея и я поздрави. Продавачката я погледна за момент и каза:

— Детските обувки са на долния етаж.

— Но аз не желая да купувам обувки. Аз само искам да говоря с Вас за Коледа.

Продавачката погледна Лили учудено.

— Точно ти ме нервира вчера с глупавите си въпроси.

— Много бих искала да Ви доставя удоволствие. С нещо коледно, за да може настроението Ви да се подобри — обясни Лили.

Продавачката се засмя:

— Какви ги говориш? Не виждаш ли колко работа имам? Всички обувки трябва да се подредят в кутиите, като много се внимава да не се сортират погрешно. Това е ужасно изнервящо. А пък и изобщо не ми е ясно какво общо има това с Коледа. Освен, че е пълно с клиенти заради празниците.

— Никой ли не може да Ви помогне? Почакайте, имам идея. Някой преди това трябва да... — Лили не можа да продължи, защото дойде един мъж и ѝ се скара:

— Детските обувки са на долния етаж. А сега изчезвай! Пречиш на служителката. Къде е майка ти?

— Тя е на щанда за дамски обувки — излъга Лили. — Търси си истински коледни обувки.

Лили отиде до стъпалата, които водеха към щанда за дамски обувки. Мъжът продължаваше да я следи с поглед и да клати глава. Той не можеше да си представи как изглеждат коледните обувки. Не след дълго обаче разбра какво е искала да каже Лили. И това го учуди още повече. Такова нещо не беше виждал през целия си живот.

Лили беше застанала на стълбите и беше казала много тихичко магическите думички, които трябваше да променят обувките.

Вече нито една обувка не изглеждаше както преди, защото всичките до една бяха омагьосани.

Скучните зимни ботуши се бяха превърнали в червени ботуши с кожички по края, като тези на Дядо Коледа. Пантофите, които преди това бяха кафяви, сега вече бяха червени или бели със зелена бродерия. Елегантните дамски обувки изведнъж бяха заблестели в златни и сребристи цветове. Ами детските обувки! По тях бяха изрисувани играчки за елха, джуджета, елхички... Каква гледка само!

В магазина изведнъж стана тихо. Всички стояха и гледаха, без да разбират какво става. Какво е това? Как се случи? Изведнъж се разнесе страхотна врява. Клиентите започнаха да се блъскат и да грабят обувките от рафтовете.

— Колко са хубави само!

— Защо не ми ги покажете по-рано?

— Никога не съм виждал толкова красиви коледни обувки!

Продавачките и управителят на магазина също бяха учудени. Как да отговорят на всички тези въпроси?

- Колко дълго коледните пантофи ще миришат на борче?
— Можете ли да ми дадете 36 номер от обувките, които приличат на шейнички?
— За Коледа ще ходим на Бахамите. Имате ли коледни джапанки?
— Червените футболни обувки с белите кожички дали са разрешени от Футболния съюз?
— Отровни ли са меденките, залепени върху тези детски обувки?
— Пързаят ли се ботушите на Дядо Коледа?

Дори и Лили не знаеше отговора на повечето въпроси. Управителят обаче бързо се съвзе. А и защо не? Той никога не беше виждал толкова много доволни хора в магазина си. Знаеше, че днес ще продаде повече обувки от когато и да било. Ето защо можеше да си позволи да бъде и малко по-щедър.

— Днес всички обувки са с десет лева по-евтини — каза той. — А сандалите на Дядо Коледа са безплатни, до изчерпване на количествата.

За няколко минути всички коледни обувки бяха разпродадени и Лили излезе на улицата. Едва сега забеляза, че и тя самата е обува във великолепни коледни ботуши.

Магията беше променила дори и нейните зимни обувки. Как щеше да обясни това на мама и Леон, когато се прибереше в къщи? Изведнъж ѝ хрумна, че магиите могат да се развалят. Тя просто трябваше да повтори вълшебните думички. Искаше ѝ се обаче поне още малко да поноси красивите си ботушки. Независимо, че не беше много доволна от магията, която направи в магазина за обувки. Лили знаеше, че това не беше истинско коледно настроение. Всички бяха мислили отново само за пазаруване. Налагаше се да измисли нещо друго. Сега обаче трябваше да бърза към търговския център. Тя беше казала на мама, че иска да отиде в града, за да си купи нова линейка, а в търговския център имаше голям избор.

На входната врата отново стоеше Дядо Коледа. И то какъв! Лицето му беше черно.

„Да не би да е от Африка?“, помисли си Лили.

— Добре дошла! Детските играчки са на третия етаж — поздрави я той и ѝ се усмихна така любезно, че я заслепи със снежнобелите си зъби. После извика силно:

— Мили деца, наглездайте родителите си и фнимавайте те да не пипат нафсякъде. Осфен тофа те не трябва да си цапат дрехите, иначе няма да получат близалка от фас.

Възрастните започнаха да се смеят.

— Приятно Ви е да работите тук, нали? — попита Лили.

— Какфа работа?

— Ами тази в търговския център.

— Ас съм Дядо Коледа. Ас не трябва да работя. Само на Бъдни фечер съм много сает. Днес обаче съм ф почифка. Така че дойдох от Африка, за да фидя, как фърфят нещата при фас. Тук е много студено! Практично е, защото не фи трябвават хладилници.

Сега и Лили се засмя.

— Мога ли да ти помогна? — попита я Дядо Коледа.

Тогава Лили се сети, какво искаше да знае Леон.

— Имате ли случайно коли с дистанционно управление? — попита тя.

— Случайно, да. При играчките са. На третия етаж. Трябва да гофоря с упрафителката, за да има другата година и шейни с дистанционно упрафление. Много биха ми харесали. Добре се спрафям

с шейните. В Африка ги използват, когато дойде ледниковата епоха. Тогава се случва на два или три милиона години...

— Ама той е много мил! — възкликна една жена.

Лили трябваше да върви. Скоро щяха да затворят търговският център. Тя се сбогува с чернокожия Дядо Коледа и влезе вътре. Вратата се отвори автоматично и веднага след като се затвори след Лили, празничното настроение вече го нямаше.

Вътре всички се блъскаха и това не можеше да се промени нито от коледната музика, която кънтеше навсякъде, нито от ярко светещите на тавана коледни звезди.

„Тук наистина се нуждаят от някакво много голямо коледно вълшебство“, помисли си Лили. „Трябва да погледна в магическата книга.“ Тя се забърза към щанда с канцеларските материали. Купи си линейка и се отпрати към дома си.

Малко преди да се прибере, отново преобрази ботушките си. Това, което беше направила в магазина за обувки, трябваше да си остане в тайна. И без това имаше какво да разкаже. Например, че телефонното обаждане на мама в търговския център е дало резултат и сега там работи друг Дядо Коледа.

Тя разказа за любезния Дядо Коледа, който така ненадейно беше изчезнал.

— Дали не е бил истинският? — попита Леон.

Лили и мама се спогледаха неодобрително.

— Знаем, че много от тях не са истински — похвали се Леон. — Аз вече дори не вярвам във великденския заек. В детската градина отец Янсен винаги се преоблича като Дядо Коледа. Аз го познах по обувките

и чорапите. При Дядо Коледа човек винаги трябва да обръща внимание на обувките. Те го издават. Кой знае обаче, може пък някой ден да се появи истинският. Просто така, когато никой не го очаква.

— Да, кой знае. Може би имаш право — каза Лили.

Тя отиде в стаята си и започна да чете книгата с магиите. Нямаше да намери коледна магия, свързана с търговския център. Вече беше търсила напразно един път. Но сигурно има някои вълшебства, които би могла да използва на нейно място. Лили разлистваше книгата и размишляваше. Може би магия, с помощта на която в търговския център да се появят истински елхи? Или пък муле или магаре? Или цяло стадо овце? Или...?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На следващата сутрин мама беше подготвила изненада за Лили и Леон.

— Вижте! — викна тя и размаха вестника. — „КОЛЕДНО ВЪЛШЕБСТВО В МАГАЗИН ЗА ОБУВКИ!“ Май вчера е имало истинска суматоха в магазина за обувки „Остес“. Продавали са се само коледни обувки. Тук пише, че хората направо са полудели. След час всички обувки са били разпродадени. Сигурно е било страхотно. Колко жалко, че ние бяхме там предишния ден! Някои клиенти дори са казали, че това е било истинско коледно вълшебство. А управителят няма никаква представа откъде са се появили тези обувки. Никой не му вярва разбира се, защото той знае как се прави реклама. Както и да е. Вестникът пише, че идеята е била великолепна. Това не е ли чудесно?

— Значи Лили наистина е срещнала истинския Дядо Коледа? — вика въодушевено Леон. — Той е омагьосал обувките. Знаех си! Той съществува!

— Мисля, че малкият ми брат отново знае всичко по-добре от кака си — каза Лили, но и тя също се зарадва. За малко щеше да му каже, че Дядо Коледа стои пред него.

Какво ли ще кажат хората, когато направи магията в търговския център?

Това се случи на следващия ден. Веднага след тренировката по езда, Лили отиде в града.

На входа на търговския център отново стоеше чернокожият Дядо Коледа. Най-малко двадесет деца го бяха наобиколили. Вероятно вече се е разнесла мълвата, че той е много мил. Лили му махна с ръка и влезе вътре. Автоматичната врата се затвори след нея. Блъсканицата, яркото осветление, високата музика, тракането на касите и обявяването на изгодните предложения по високоговорителя ѝ бяха познати до болка. Добре, че скоро всичко щеше да свърши!

Лили намери в джоба на панталона си листчето, на което беше написала заклинанието. Най-отгоре в списъка беше магията, с която можеше да се предизвика мрак. След това беше магията за свещи, които да създадат настроение. Имаше и различни магии за дъжд — разбира се, не за обикновен дъжд. В скоби Лили беше записала какво иска да завали в магазина — сребърен прах, гирлянди, шишарки и меденки. Как само ще се ококорят клиентите! С магията за бради, тя ще омагьоса хората да им поникнат бради като на Дядо Коледа. Сигурно ще е много смешно, ако на жените на касата им пораснат бради! Накрая имаше и магия за северни елени и шейна. Лили не беше много сигурна как действа тя, но понеже по Коледа се карат шейни, тя реши, че идеята не е лоша. Може би ескалаторът ще се превърне в пързалка...

Лили нямаше търпение.

Да става каквото ще! Лили погледна още веднъж към листчето и си пое въздух дълбоко. Първо каза магическите думи за мрак. Едва ги бе изговорила и навсякъде стана тъмно. Чуха се писъци и изведнъж стана тихо.

— Без паника! — разнесе се отнякъде един женски глас. — Просто спря токът. Аварийното захранване ще се задейства всеки момент. Моля, изчакайте спокойно по местата си. Няма защо да се притеснявате!

— Какво ти аварийно захранване — прошепна Лили. — Трябва да има свещи. Това създава настроение.

Тя погледна към магическите си заклинания. Но какво стана? В търговския център беше толкова тъмно, че човек не можеше да види дори ръката си. Как щеше да може Лили да прочете вълшебните думички?

Проклятие! Не беше помислила за това. Колко глупаво! Защо не беше научила наизуст заклинанието за свещите?

Докато Лили се ядосваше, над главата ѝ премина светлина от фенерче.

— Скоро ще сме отстранили повредата — чу се отново гласът на жената. Тя стоеше на ескалатора с фенерче в ръка. — Охраната ще се погрижи за всичко. Няма да им отнеме много време.

Изведнъж тук и там проблеснаха запалки.

— Моля, бъдете по-внимателни с огъня! — предупреди жената с фенерчето.

— Може да запалим свещи — предложи някой в тъмното.

— Не мисля, че това ще е необходимо — отвърна жената с фенерчето.

Обаче една продавачка от щанда за подаръци започна да раздава свещи на всички.

След малко хората по стълбите, а и по всички етажи бяха вече със свещи в ръце.

Някои ръкопляскаха. Гледката беше невероятна! Целият търговски център беше облян от мека, топла светлина.

За момент на Лили ѝ хрумна, че тази приглушена светлина ще е от полза за някой крадец. Или може би хората се чувстваха по-добре в суматохата, която обикновено цари тук? Така или иначе, никой вече не се блъскаше и всички чакаха да видят какво ще се случи по-нататък.

Отново се чу гласът на жената с фенерчето. Не беше необходимо да вика, за да могат останалите да я чуят.

— Уважаеми дами и господа! Искам да Ви се представя. Аз съм госпожа Панен, управителка на търговския център. Току-що при мен дойде господин Дармщетлер, началникът на охраната. Той иска да Ви каже нещо.

— Мили хора, първо бих желал да Ви поздравя. Винаги съм си мислил, че в такива ситуации всички изпадат в паника. Както виждам обаче, май съм попаднал на тържество по случай Коледа. Много ми се иска да мога да Ви обясня, какво става тук, но не мога.

Началникът на охраната спря за миг, защото някои клиенти започнаха да се смеят. После пак настана тишина и той продължи:

— Не е възможно токът да спре изведнъж и навсякъде. Както и да е, ако продължавате да сте все така предпазливи, няма да има от какво да се притеснявате. За съжаление телефоните също не работят, а автоматичните врати са блокирани. Веднага щом някой отвън види, че сме в беда, ще извика помощ. Трябва само да имаме търпение. Умолявам Ви да не палите повече свещи, защото от топлината ще се задейства пожарната система и ще потече вода.

— Не можем ли да си купим чадъри? — прекъсна го някой.

Отново всички започнаха да се смеят.

— Благодаря Ви, господин Дармщетлер — каза управителката на магазина. — Хареса ми, че сравнихте ситуацията с коледно тържество. Предлагам персоналет от щанда за коледни лакомства да раздаде безплатно меденки. Всички сте поканени!

Това, което се случи, учуди дори Лили. След като всички получиха сладки, бяха донесени и напитки, и хората се настаниха удобно на малки групи по стълбите или щандовете. Те искаха спокойно да изядат меденките или шоколадите във формата на Дядо Коледа. Една стара жена получи китара от щанда за музикални инструменти и започна да пее коледни песни. Някои клиенти разопаковаха покупките си, за да ги покажат на другите.

Лили беше на седмото небе от щастие. Тя затича из магазина, където навсякъде цареше празнично настроение. На щанда за играчки на третия етаж, децата рецитираха стихотворения, които бяха научили в училище. Един етаж по-надолу, хората слушаха с интерес един възрастен мъж, който разказваше как се е празнувала Коледа преди. Навсякъде хората си говореха.

— Винаги съм желала такава коледна магия — каза Лили на себе си. Тя се радваше, че нещата се бяха развили по този начин. С магията за елените и шейната нямаше да е много по-хубаво.

Когато малко след това дойдоха полицията и пожарната, те не можаха да разберат какво е станало в търговския център. Затворените в магазина клиенти изобщо не искаха да излязат навън и да бъдат освободени колкото се може по-бързо. Мина много време докато това необикновено коледно тържество най-накрая приключи.

Това, което се случи на Лили на следващия ден в училище, също беше необичайно. Първият час тъкмо беше започнал и всички деца бяха по местата си, когато учителката ги помоли за внимание.

— Мили деца — каза тя. — Отвън в коридора има някой, който иска да ни посети. Той ми разказа, че Лили го е поканила при нас. Благодаря на Лили, че така ни изненада.

Другите деца започнаха да ръкопляскат, а Лили се изчерви от притеснение. Най-смешното беше, че тя нямаше никаква представа, кой може да стои зад вратата. Но преди да успее да попита, вратата се отвори и в стаята влезе Дядо Коледа.

Нямаше никакво съмнение за кой Дядо Коледа ставаше въпрос. Децата бяха въодушевени, а Лили направо онемя. В края на часа Дядо Коледа я извика при себе си.

— Но откъде знаехте в кое училище... Искам да кажа, Вие не знаехте коя съм — каза Лили объркано.

— Дядо Коледа знае всичко — прошепна той и ѝ намигна.

Лили погледна крадешком към обувките му. Те изглеждаха съвсем нормални, като най-обикновени зимни ботуши.

Ако и ти искаш да направиш съвсем сам някоя коледна магия, то тогава потъркай с пръст елховото клонче. Подушваш ли нещо? Кой знае, може би точно в този момент се изпълнява и твоето съкровено коледно желание...

Една вълшебна коледна украса, която да направиш и залепиш на вратата на детската си стая.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.